Prima instanţă: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani, judecător Bragoi Constantin
Dosarul nr. 3r-558/26 (2-26075239-02-3r-25082026)

D E C I Z I E

5 octombrie 2026 municipiul Chişinău

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

În componenţa:
Preşedintelui completului, judecătorul Sîrbu Victoria
Judecătorilor Cașcaval Andrei și Bagrin Lucia

soluționând, fără participarea părților, recursul declarat de Nicolae Victor împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 21 iulie 2026, la acțiunea înaintată de Nicolae Victor împotriva Ministerului Afacerilor Externe cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil, restabilirea în funcție, obligarea la achitarea prejudiciului moral și a prejudiciului cauzat sănătății, precum și obligarea la achitarea indemnizațiilor pentru întreținerea membrilor familiei,,

C O N S T A T Ă:

Circumstanțele cauzei:

La 12 iunie 2026, Victor Nicolae a depus o acțiune în contencios administrativ împotriva Ministerului Afacerilor Externe (în continuare – MAE), solicitând anularea Ordinului nr. ***** din 13 mai 2026 și menținerea raporturilor sale de serviciu pe durata unui an, precum și reexaminarea situației sale cu respectarea principiilor legalității, proporționalității, egalității de tratament și imparțialității administrative.

Prin aceeași acțiune, reclamantul a solicitat obligarea pârâtului să îl restabilească în funcția de ministru-consilier în cadrul Ambasadei Republicii Moldova în Republica Austria.

De asemenea, s-a solicitat încasarea, în beneficiul familiei sale, a sumei de 17 740,80 USD, reprezentând contravaloarea indemnizațiilor de care a fost privat pentru doi din cei trei copii ai săi în perioada primei sale misiuni la Viena.

Reclamantul a solicitat încasarea sumei de 80 000 lei cu titlu de prejudiciu moral pentru afectarea sănătății, cauzate prin obstrucționarea activității sale în dosarele de care a fost responsabil, umilirea sa în fața diplomaților străini și a colegilor din aparatul central (excluderea nejustificată de la întrevederi politico-diplomatice și din delegațiile oficiale, impunerea unor atribuții tehnice, de secretariat și de șofer), hărțuirea constantă și tensiunile permanente provocate de șefa misiunii, în condițiile lipsei de reacție din partea MAE.

În motivarea acțiunii, recurentul a indicat că Ordinul nr. ***** din 13 mai 2026 a fost emis în lipsa unui temei legal suficient pentru încetarea raporturilor de serviciu, actul nefiind motivat corespunzător și nefiind demonstrată imposibilitatea continuării activității sale, inclusiv sub aspectul vârstei.

Reclamantul a invocat că, potrivit art. 15 din Legea nr. 761/2001 privind serviciul diplomatic și Legii nr. 158/2008 privind funcția publică, atingerea vârstei de pensionare nu determină încetarea automată a raporturilor de serviciu dacă angajatul este apt de muncă și nu are abateri, eliberarea sa constituind o măsură discriminatorie pe criteriul vârstei, contrar art. 8 din CEDO.

S-a susținut că activitatea Comisiei de evaluare și concurs a fost viciată (inclusiv prin neparticiparea tuturor membrilor la ședință și lipsa de transparență), iar Comisia nu deține atribuții de adoptare a deciziilor de rechemare, motiv pentru care ordinul este lovit de nulitate absolută.

Reclamantul a contestat respingerea cererii sale de prelungire a detașării la Viena sau relocare la Berlin (conform pct. 83 alin. 1 din Regulament), menționând situația familială grea și starea gravă de sănătate a ginerelui său bolnav de leucemie, a cărui familie (inclusiv doi copii minori) era sprijinită financiar din indemnizațiile primite.

A relatat reclamantul că plecarea sa va perturba grav activitatea ambasadei prin lipsa unei persoane care cunoaște fluent limba germană, iar motivul real al eliberării ar fi faptul că a căzut în dizgrația șefului misiunii, care a exercitat presiuni psihologice.

Victor Nicolae, a fost informat de către Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani, prin încheierea din 16 iunie 2026, despre necesitatea concretizării pretențiilor, iar prin cererile depuse la 19 și 24 iunie 2026, Victor Nicolae a reiterat solicitările de anulare a ordinului, restabilire în funcție, încasare a indemnizațiilor de 17 740,80 USD și reparare a prejudiciului moral în mărime de 80 000 lei.

Soluția instanței de fond:

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 21 iulie 2026, s-a declarat inadmisibilă acțiunea înaintată de Victor Nicolae în partea pretențiilor privind restabilirea în funcție, achitarea prejudiciului moral și a celui cauzat sănătății, precum și achitarea indemnizațiilor pentru întreținerea membrilor familiei.

Calea de atac exercitată:

Nefiind de acord cu soluția instanței de fond, la 4 august 2026, Nicolae Victor a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 21 iulie 2026.

În motivarea recursului, partea recurentă a invocat că Recurentul a arătat că modul în care instanța a desfășurat verificarea admisibilității în procedură scrisă a manifestat

un subiectivism accentuat și o premisă preconceptă de respingere, analizând solicitările prin prisma poziției autorității publice.

Recurentul, a calificat drept profund eronată reținerea primei instanțe privind lipsa unei cereri prealabile separate pentru daunele morale și de sănătate în sumă de 80 000 lei.

A susținut că prejudiciul moral și cel cauzat sănătății reprezintă o consecință directă și nemijlocită a actului administrativ ilegal contestat, astfel că toate consecințele vătămate derivate fac obiectul aceleiași cauze, iar indicația primei instanțe ca recurentul să inițieze un proces separat de câțiva ani pentru anularea actului și ulterior un al doilea proces separat pentru repararea pagubei constituie o barieră procedurală artificială, un formalism excesiv și o încălcare a dreptului la un recurs efectiv.

Recurentul a contestat respingerea nejustificată a indemnizațiilor de întreținere a familiei în sumă de 17 740,80 USD, arătând că a depus o cerere expresă în acest sens la 29

iulie 2026 și a prezentat probe contabile detaliate din arhivă care demonstrează că familia sa a primit indemnizații doar pentru un singur copil, spre deosebire de alți diplomați care au beneficiat de ele integral.

Poziția intimatului pe marginea recursului:

La 15 septembrie 2026, Ministerul Afacerilor Externe a depus referință prin care a solicitat respingerea recursului ca neîntemeiat și menținerea încheierii primei instanțe.

MAE a susținut că instanța de fond a aplicat corect prevederile art. 206, 207, 208 și 224 din Codul administrativ, că verificarea admisibilității din oficiu, în procedură scrisă nu constituie antepronunțare și că recurentul nu ar fi respectat procedura prealabilă obligatorie pentru pretențiile patrimoniale și de despăgubire.

Admisibilitatea recursului:

Potrivit fișei de repartizare a dosarului, la 25 august 2026, prin intermediul Programului Integrat de Gestionare a Dosarelor, recursul a fost repartizat spre examinare în mod automat-aleatoriu judecătorului raportor Bagrin Lucia.

În conformitate cu art. 241 din Codul administrativ, încheierile primei instanțe și ale instanței de apel pot fi contestate cu recurs, separat de hotărâre, în cazurile prevăzute de prezentul cod și de alte legi. Încheierile primei instanțe și ale instanței de apel care nu se contestă separat cu recurs pot fi contestate odată cu fondul, dacă prezentul cod sau alte legi nu prevăd pentru încheierile judecătorești nicio cale de atac. Pentru contestarea cu recurs a încheierilor judecătorești se aplică corespunzător prevederile cap. III din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Potrivit art. 242 din Codul administrativ, recursul împotriva încheierii judecătorești se depune motivat la instanța de judecată care a emis încheierea contestată în termen de 15 zile de la notificarea încheierii judecătorești, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de judecată care a emis încheierea contestată transmite neîntârziat recursul împotriva încheierii judecătorești împreună cu dosarul judiciar instanței competente să soluționeze recursul.

Prevederile art. 236 din cap. III în cartea a treia din Codul administrativ reglementează temeiurile de inadmisibilitate a cererii de apel, corespunzător prin prisma prevederilor art. 241 alin. (3) din Codul administrativ și cererii de recurs.

Cu întâietate, Completul judiciar stabilește că, Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani, a emis încheierea recurată la 21 iulie 2026, iar cererea de recurs a fost depusă la 4 august 2026.

La fel, se reține că, recursul depus conține motivarea temeiurilor de fapt și de drept pe care recurentul își întemeiază pretențiile.

În condițiile descrise mai sus, în temeiul reglementărilor art. 233, 236, 241 din Codul administrativ, Completul specializat în materie de contencios administrativ concluzionează despre întrunirea condițiilor de admisibilitate a recursului declarat de Nicolae Victor.

Conform art. 243 alin. (2) din Codul administrativ, instanţa competentă soluţionează recursul împotriva încheierilor judecătoreşti fără şedinţă de judecată. Dacă consideră necesar, instanţa competentă poate cita participanţii la proces.

Completul judiciar nu a identificat necesitatea citării părților pentru audieri orale, constatând posibilă soluționarea recursului în baza opiniilor scrise ale participanților și lucrărilor dosarului.

Aprecierea instanței de recurs:

Verificând legalitatea încheierii judecătoreşti contestate, pe baza dosarului şi a motivelor invocate în recurs, Completul de contencios administrativ consideră necesar de a admite recursul declarat şi de a casa parţial încheierea contestată, cu remiterea cauzei către prima instanţă, din considerentele ce succed.

Potrivit art. 191 alin. (4) Cod administrativ, Curțile de apel soluționează și cererile de apel împotriva hotărârilor și recursurile împotriva încheierilor emise de judecătorii.

În conformitate cu prevederile art. 241 alin. (1) - (3) Cod administrativ, încheierile primei instanțe și ale instanței de apel pot fi contestate cu recurs, separat de hotărâre, în cazurile prevăzute de prezentul cod și de alte legi. Încheierile primei instanțe și ale instanței de apel care nu se contestă separat cu recurs pot fi contestate odată cu fondul, dacă prezentul cod sau alte legi nu prevăd pentru încheierile judecătorești nicio cale de atac. Pentru contestarea cu recurs a încheierilor judecătorești se aplică corespunzător prevederile cap. III din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Conform art. 243 alin. (1) lit. c) Cod administrativ, examinând recursul împotriva încheierii judecătorești, instanța anulează încheierea și adoptă o nouă încheiere.

Din actele cauzei s-a stabilit că la 12 iunie 2026, Victor Nicolae a depus o acțiune în contencios administrativ împotriva Ministerului Afacerilor Externe (MAE), solicitând anularea Ordinului nr. ***** din 13 mai 2026 și menținerea raporturilor sale de serviciu pe durata unui an, precum și reexaminarea situației sale cu respectarea principiilor legalității, proporționalității, egalității de tratament și imparțialității administrative.

De asemenea, reclamantul a solicitat obligarea pârâtului să îl restabilească în funcția de ministru-consilier în cadrul Ambasadei Republicii Moldova în Republica Austria.

Totodată, s-a solicitat încasarea în beneficiul familiei sale a sumei de 17 740,80 USD, reprezentând contravaloarea indemnizațiilor de care a fost privat pentru doi dintre cei trei copii ai săi în perioada primei sale misiuni la Viena, precum și încasarea sumei de 80 000 lei cu titlu de prejudiciu moral pentru afectarea sănătății, cauzate prin obstrucționarea activității, excluderea nejustificată de la întrevederi oficiale, impunerea unor atribuții tehnice și de secretariat, hărțuirea constantă și lipsa de reacție a conducerii MAE.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 21 iulie 2026, s-a declarat inadmisibilă acțiunea înaintată de Victor Nicolae în partea pretențiilor privind restabilirea în funcție, achitarea prejudiciului moral și a celui cauzat sănătății, precum și achitarea indemnizațiilor pentru întreținerea membrilor familiei.

Completul judiciar conchide că instanța de fond a emis, în parte, încheierea contestată pripit fără a ține cont de normele de drept procedural.

La caz, este de menționat că normele din Codul administrativ instituie reguli clare de înaintare a unei acțiuni în contencios administrativ, or, conform art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă, iar potrivit art. 39 alin. (2) din Cod, orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

Suplimentar, în conformitate cu prevederile art. 189 alin. (1), (2) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a

unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

Totodată, potrivit art. 29 din Codul administrativ, orice măsură întreprinsă de autorităţile publice prin care se afectează drepturile sau libertăţile prevăzute de lege trebuie să corespundă principiului proporţionalităţii. O măsură întreprinsă de autorităţile publice este proporţională dacă: a) este potrivită pentru atingerea scopului urmărit în temeiul împuternicirii atribuite prin lege; b) este necesară pentru atingerea scopului; c) este rezonabilă. Măsura întreprinsă de autorităţile publice este una rezonabilă dacă ingerinţa produsă prin ea nu este disproporţională în raport cu scopul urmărit.

Din analiza normelor de drept sus-indicate, Completul judiciar reține că scopul unei acțiuni de contencios administrativ, constă în apărarea drepturilor și libertăților prevăzute de lege ale persoanei, iar corelativ acestuia, revine obligația instanței de judecată de a acționa în vederea asigurării respectării drepturilor şi a libertăţilor prevăzute de lege ale persoanelor fizice şi juridice, ţinîndu-se cont de interesul public şi de regulile statului de drept.

Conform art. 219 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, instanţa de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declaraţiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanţi. Instanţa de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greşelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete şi pentru depunerea tuturor declaraţiilor necesare constatării şi aprecierii stării de fapt. Instanţa de judecată indică asupra aspectelor de fapt şi de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanţii la proces.

Potrivit art. 194 alin. (1) Cod administrativ, în procedura în prima instanţă, în procedura de apel şi în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătoreşti se soluţionează din oficiu probleme de fapt şi de drept.

Dreptul de acces la un tribunal este garantat de articolul 20 din Constituție și, respectiv, de articolul 6§1 din Convenție. Efectivitatea dreptului de acces la un tribunal reclamă ca persoanele să aibă posibilitatea clară și concretă de a contesta un act care constituie o ingerință în exercitarea drepturilor sale. Dreptul de acces la un tribunal nu include doar dreptul de a iniția o acțiune în justiție, ci și dreptul la soluționarea cauzei de către un tribunal competent să se pronunțe asupra tuturor aspectelor de fapt și de drept (Parohia Greco-Catolică Lupeni și alții vs România [MC], 29 noiembrie 2016, § 86).

Dreptul de acces la un tribunal nu este un drept absolut. Acesta poate fi limitat. Limitările exercițiului accesului la un tribunal trebuie să fie prevăzute de lege, să urmărească un scop legitim și să fie proporționale, pentru a nu fi afectată însăși esența dreptului.

În conformitate cu art. 207, instanţa verifică din oficiu dacă sunt întrunite condiţiile pentru admisibilitatea unei acţiuni în contenciosul administrativ.

Dacă este inadmisibilă, acţiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Acţiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când:

a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleaşi părţi, cu acelaşi obiect şi pe aceleaşi temeiuri de drept;

b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunţat la acţiune sau şi-a retras acţiunea într-un litigiu între

aceleaşi părţi, cu acelaşi obiect şi pe aceleaşi temeiuri de drept sau că între parţi s-a încheiat o tranzacţie de împăcare;

c) la aceeaşi sau la altă instanţă de judecată se examinează o acţiune între aceleaşi părţi, cu acelaşi obiect şi pe aceleaşi temeiuri de drept;

d) acţiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art.209;

e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17;

f) nu sunt întrunite condiţiile prevăzute la art.208;

g) acţiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens;

h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerinţelor prevăzute la art. 211 alin.(1) şi (2) şi art.212 alin. (1) şi reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanţa de judecată.

Declararea acţiunii ca inadmisibilă în baza temeiurilor specificate la alin.(2) lit. a) – e) exclude posibilitatea adresării repetate în judecată a aceluiaşi reclamant cu aceeaşi acţiune.

Declararea acţiunii ca inadmisibilă în baza temeiurilor specificate la alin. (2) lit.f) – h) nu exclude posibilitatea adresării repetate în judecată a aceluiaşi reclamant cu aceeaşi acţiune."

Raportând normele citate la circumstanțele cauzei, Completul specializat atestă că, instanța de fond a declarat o parte din pretențiile din acțiune ca fiind inadmisibile în temeiul art. ***207 alin. (2) lit. a)-e) și f)-h)*** Cod administrativ, motivând soluția prin faptul că pretenția privind resbilirea în funcția deținută nu este cerință distinctă de anularea ordinului, iar capătul de cerere privind achitarea prejudiciilor și a indemnizațiilor urmează să purceadă la petrecerea procedurii prealabile.

Conform art. 208 Cod administrativ, până la înaintarea acţiunii în contencios administrativ se va respecta procedura prealabilă, cu excepţiile prevăzute de lege.

Dacă autoritatea publică competentă decide cu privire la cererea prealabilă, deşi termenul pentru depunerea cererii prealabile nu a fost respectat, acţiunea în contenciosul administrativ este oricum admisibilă. Această prevedere nu se aplică în cazul în care printr-un act administrativ individual este favorizat un terţ.

Dacă procedura prealabilă nu este prevăzută de lege, acţiunea în obligare se admite numai în cazul în care reclamantul a depus anterior la autoritatea publică competentă o cerere de emitere a actului administrativ individual.

Astfel, Codul administrativ, instituie ca principiu, obligația respectării parcurgerii succesive a etapelor și termenelor de intentare atât a unei proceduri administrative, cât și de contencios administrativ, și anume: respectarea procedurii prealabile sau a condițiilor care fac posibilă demararea insuși a procedurii prealabile și care deschid calea legală pentru depunerea acțiunii în contencios administrativ .

Cît privește partea din pretenția reclamantului/recurent privitoare la ***obligarea pârâtului de a achita prejudiciul moral și cel cauzat sănătății, cît și a indemnizațiior pentru întreținerea membrilor familiei***, Colegiul judiciar recunoaște corectitudinea soluției adoptate de instanța de fond și motivează după cum urmează.

În primordial, se remarcă că atât procedura prealabilă, cât și termenii și condițiile ce acordă dreptul la depunerea acțiunii în contencios administrativ - constituie o garanţie de apărare suplimentară a persoanei afectate print-un act administrativ individual, şi totodată o modalitate de soluționare a diferendului litigios de către însuși autoritatea publică din

perspectiva respectării, conform art. 21 Cod administrativ, a principiului legalităţii activităţii administraţiei publice.

Dreptul la acțiune în procedura contenciosului administrativ cât și calea de soluționare extrajudiciară a litigiilor respective - ca instituţie juridică nu reprezintă o simplă formalitate, de aceea orice autoritate publică este obligată să examineze cererea ca un mijloc legal şi efectiv de protecţie a persoanei împotriva intervenţiilor puterii publice prin intermediul actului administrativ individual.

Completul judiciar ține să menționeze că, art. 53 alin (1) din Constituția RM prevede că, persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptăţită să obţină recunoaşterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei.

Conform art. 10 alin.(2) Cod administrativ, decizia autorităţii publice privind acordarea despăgubirilor pentru prejudiciile cauzate prin activitatea administrativă ilegală este un act administrativ individual.

Art. 167 alin.(4) Cod administrativ prevede că, dacă prin cererea prealabilă se solicită şi repararea prejudiciului, atunci cererea privind repararea prejudiciului se examinează de autoritatea publică emitentă în procedură administrativă separată.

Iar, conform art. 60 alin. (3) Cod administrativ, în cazul depunerii cererii privind acordarea despăgubirilor pentru prejudiciul cauzat prin emiterea unui act administrativ individual sau normativ ilegal, termenul general începe să curgă din data în care hotărîrea instanţei de judecată prin care s-a anulat actul administrativ ilegal a rămas definitivă. Dacă autoritatea publică a anulat un act administrativ ilegal, termenul general începe să curgă din data în care decizia cu privire la anularea actului administrativ ilegal a rămas incontestabilă.

Respectiv, conform prevederilor legale specificate, cererea privind acordarea despăgubirilor pentru prejudiciul cauzat prin emiterea unui act administrativ individual sau normativ ilegal, poate fi depusă după ce hotărârea instanţei de judecată prin care s-a anulat actul administrativ ilegal a rămas definitivă, or, termenul general începe să curgă din această dată. În acest sens se remarcă că, decizia autorităţii publice privind acordarea despăgubirilor pentru prejudiciile cauzate prin activitatea administrativă ilegală este un act administrativ individual care poate fi contestat separat în instanța de contencios administrativ.

Instanța de recurs reține că, în temeiul art. 165 Cod administrativ, cererea prealabilă se depune în termen de 30 de zile de la comunicarea sau notificarea actului administrativ individual ori a respingerii petiției. Daca autoritatea publică nu soluționează cererea în termenul prevăzut de prezentul cod, cererea prealabilă poate fi depusă în decursul unui an de la expirarea termenului.

Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau este indicată incorect, cererea prealabilă poate fi depusă în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ ori a respingerii petiției.

În temeiul art. 167 alin. (3), (4) Cod administrativ, autoritatea publică emitentă soluționează cererea prealabilă în termen de 15 zile calendaristice. Prevederile art. 60 alin. (2)–(5) se aplică corespunzător. Dacă prin cererea prealabilă se solicită și repararea prejudiciului, atunci cererea privind repararea prejudiciului se examinează de autoritatea publică emitentă în procedură administrativă separată.

Totodată art. 208 alin. (3) Cod administrativ, prevede că, dacă procedura prealabilă nu este prevăzută de lege, acțiunea în obligare se admite numai în cazul în care reclamantul a depus anterior la autoritatea publică competentă o cerere de emitere a actului administrativ individual – adică, reieșind din prevederile menționate supra, în termen de 30 de zile calculate din data în care hotărîrea instanței de judecată prin care s-a anulat actul administrativ ilegal a rămas definitivă.

În temeiul art. 195 Cod administrativ și art. 254 alin. (1) CPC, rămîn definitive hotărîrile judecătoreşti emise în primă instanţă, supuse apelului, după examinarea cauzei în apel.

Respectiv, conform prevederilor legale specificate, cererea privind acordarea despăgubirilor pentru prejudiciul moral și cauzat asupra sănătății prin emiterea unui act administrativ individual sau normativ ilegal, precum și obligarea pîrîtului la achitarea indemnizațiilor pentru întreținerea membrilor familiei, poate fi depusă după ce hotărârea instanţei de judecată prin care s-a anulat actul administrativ ilegal a rămas definitivă, or, termenul general începe să curgă din această dată.

În acest sens se remarcă că, decizia autorităţii publice privind acordarea despăgubirilor pentru prejudiciile cauzate prin activitatea administrativă ilegală este un act administrativ individual care poate fi contestat separat în instanța de contencios administrativ.

În condițiile descrise supra nu pot fi reținute argumentele recurentului expuse în motivarea recursului în vederea anulării încheierii recurate.

Mai mult, enumerând limitativ felurile acțiunilor în contencios administrativ (art.206), instanța de recurs menționează că, Codul administrativ nu prevede posibilitatea formulării pretenției accesorii de reparare a prejudiciului moral, iar în temeiul art. 224 Cod administrativ, examinînd acţiunea în contencios administrativ în fond, instanţa de judecată adoptă una dintre următoarele hotărîri:

a) în baza unei acţiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum şi o eventuală decizie de soluţionare a cererii prealabile, dacă acestea sînt ilegale şi prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale;

Prin urmare, prevederile codului administrativ nu acordă prerogativa instanței de contencios administrativ de a dispune încasarea cărorva sume cu titlu de prejudiciu moral în cadrul examinării unei acțiuni în contestare.

Astfel, Colegiu judiciar, indică că pretențiile privind obligarea pârâtului la achitarea prejudiciului moral și a prejudiciului cauzat sănătății, precum și obligarea pârâtului la achitarea indemnizațiilor pentru întreținerea membrilor familiei sînt premature, atâta timp cît nu există o hotărîre definitivă asupra acțiunii în contestare a actului administrativ individual, pe care reclamantul îl apreciază ca fiind ilegal și prin care se pretinde a fi prejudiciat material și moral, respectiv instanța de fond corect a declarat inadmisibilă partea acțiunii ce ține de încasarea prejudiciilor materiale și morale pretinse.

Referitor la constatarea instanței de fond cu referire la declararea ca inadmisibilă a părții din pretenție ce se referă la restabilirea în funcția deținută, instanța de recurs apreciază ca fiind greșită soluția primei instanțe și argumentează după cum urmează.

Anularea unui act administrativ individual defavorabil (Ordinul nr. ***** din 13 mai 2026) produce efecte retroactive, iar repunerea în drepturi prin restabilirea în funcția deținută anterior reprezintă un efect direct, inerent și indisolubil legat de legalitatea actului contestat.

Astfel, Colegiul judiciar a identificat că soluția instanței de fond este bazată pe o interpretare rigidă și eronată a normelor de procedură privind declararea inadmisibilității capătului de cerere privind restabilirea în funcție.

Pretenția de restabilire în funcție trebuie examinată în mod obligatoriu împreună cu acțiunea principală în contestare (anularea actului administrativ individual defavorabil), din următoarele considerente esențiale de drept.

În accepțiunea anulării unui act administrativ individual, efectele nu operează în vid, ci sunt retroactive, înlăturând de la origini consecințele ilegale produse, deci, repunerea în drepturi și restabilirea funcționarului public în funcția deținută anterior nu reprezintă o pretenție autonomă sau o nouă acțiune sine stătătoare, ci constituie efectul direct, firesc și inerent al constatării ilegalității demiterii. O acțiune în contencios administrativ nu poate fi fragmentată artificial, deoarece însăși rațiunea contestării unui act de eliberare este redobândirea poziției profesionale pierdute abuziv.

Instanța de recurs, statuează că obligarea reclamantului la introducerea unor cereri separate sau excluderea acestei pretenții sub pretextul că nu s-ar regăsi expres printre formele de acțiune strict literale contravine principiului soluționării integrale a litigiului.

Instanța de contencios administrativ are îndatorirea ca, în virtutea rolului său activ consacrat de art. 219 din Codul administrativ, să asigure o protecție jurisdicțională reală și completă, iar nu una iluzorie. O hotărâre care doar anulează un ordin de demitere fără a crea cadrul de restabilire a titularului în funcție lasă dreptul vătămat incomplet ocrotit.

Colegiul judiciar, remarcă că hotărârea judecătorească care s-ar limita exclusiv la constatarea ilegalității și anularea actului de eliberare, fără a oferi posibilitatea dispunerii restabilirii, ar transforma justiția administrativă într-un exercițiu teoretic.

Protecția juridică devine reală doar atunci când efectele vătămătoare sunt înlăturate integral, la caz, rolul și scopul instanței de judecată ar fi de a pronunța actul judecătoresc ce are consecințe și care satisface miza reclamantului prin adresarea către instanța de contencios administrativ.

Concluzionînd, Colegiul judiciar consideră că anularea ordinului și restabilirea constituie un mecanism juridic indivizibil de restablire a situației anterioare (*restitutio in integrum*).

Prin urmare, Colegiul judiciar apreciază argumentele recurentului ca fiind întemeiate, și conchide că, instanța de fond pripit a declarat inadmisibilă partea din pretenție ce ține de restabilirea în funcția deținută anterior, drept urmare, se conturează necesitatea admiterii cererii de recurs, anulării încheierii instanței de fond, în acestă parte, cu remiterea cauzei în aceeași instanță și la aceeași etapă procedurală.

În conformitate cu prevederile art. 243 alin. (1) lit. c) Cod administrativ, Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

D E C I D E :

Se admite recursul declarat de Victor Nicolae.

Se anulează încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 21 iulie 2026, în cauza de contencios administrativ formulată de Victor Nicolae împotriva Ministerului Afacerilor Externe, în partea pretențiilor reclamantului Victor Nicolae privind obligarea pârâtului de

restabilire în funcția deținută anterior, cu remiterea cauzei, în această parte, în aceeași instanță și la aceeași etapă procedurală.

În rest, încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 21 iulie 2026, se menține.

Decizia este irevocabilă.

Preşedintele completului, judecătorul Sîrbu Victoria

Judecătorii Cașcaval Andrei

Bagrin Lucia